

Szegények vagyunk, vagy gazdagok?

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a mai nap igéjét, ahogyan megírva találjuk Pál apostolnak a Korinthusbeliekhez írott első levele első fejezetének a 4.-től a 9. verseiben a következőképpen: „Hálát adok értetek az én Istenemnek mindenkor azért a kegyelemért, amely nektek Krisztus Jézusban adatott. Mert őbenne meggazdagodtatok mindenben: minden beszédben és minden ismeretben, amint – a Krisztusról való bizonyoságtétel megerősödött bennetek. Ezért – nincs hiányotok semmiféle kegyelmi ajándékban, miközben a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenését várjátok, aki meg is erősít titeket mindvégig, hogy feddhetetlenek legyetek a mi Urunk Jézus Krisztus napján. Hűséges az Isten, aki elhívott titeket az ő Fiával, Jézus Krisztussal, a mi Urunkkal való – közösségre.” Urunk, mi annyira büszkék szoktunk lenni a mi saját teljesítményünkre, a jó érdemjegyeinkre és mindenre, amiről azt hisszük, hogy már a mi tulajdonunk. Kérjük, hogy mutasd meg nekünk azt, hogy a mi gazdagságunk nem a mi tehetségünk miatt van, nem is a szorgalmunk miatt, hanem egyedül a Te kegyelmed miatt. Erősítsd meg Urunk a Rólad való bizonyoságtételünket, a bennünk élő örök élet reménységét és a Veled való közösségünket. Amen.

Kedves Testvéreim! **Korinthus volt az ókor Las Vegas-a.** Voltak ott pucér sportversenyek, csak az egyik templomban akár ezer prostituált. Ömlött a pénz és bor számolatlanul. A korinthiseinek ige a görögben azt jelentette, hogy: bűnözni. *(Ez körülbelül olyan, mintha a „budapestieskedni” azt jelentené, hogy lementem állatba. Hát... Van az úgy...)* Pál apostol levelének a folytatásából kiderül, hogy a korinthusi gyülekezet tagjai 1. egymást gyűlölő pártokra szakadtak (*wow... ha szétnézek ebben az országban, mintha „de ja vu” érzésem lenne...*). 2. A gyülekezetben van olyan, aki apjának a feleségével folytat viszonyt; van, aki részeges, bujálkodó, nyereszkes, rágalmazó vagy harácsoló (*nem ismerős némelyik?*). 3. A gyülekezet tagjai pereket indítanak egymás ellen, és kitagadják a másikat az úrvacsorából.

Te jó ég... Ennek a FERTŐ-nek írja Pál azt, hogy „Hálát adok értetek az én Istenemnek mindenkor”? Hát elment ennek a Pálnak az esze? – Vagy egy csavaros eszű, ravasz alak ez a Pál? Először az egekbe dicséri a hallgatóságát, hogy felkeltse a jóindulatukat, és csak aztán jön elő az igazi farbával, a fekete-levelessel? – Nem. Egyik sem. – Pontosan ebből az ellentmondásból érthetjük meg azt, hogy miért és hogyan került éppen ez az igeszakasz a mai vasárnapra, amelynek *(ahogyan az oltár előtt felolvasott nagy parancsolatból – Mt 22,37-39 – is hallottuk)* a fő témája Isten és a felebarát szeretete! Pál ugyanis Isten és a mi Urunk, Jézus szerető szemével nézi az ezer bűnben fetrengő korinthusi gyülekezetet. Ezért kezdi a levelét hálaadással, és ezért fejezi be a levelét *(majd a 15. fejezetben)* a feltámadás örömeivel. Ez nem egy óvatos becsomagolása a levél igazi tartalmának, a kőkemény kritikának, hanem pontosan az a szeretet, amelyet Pál minden botlásuk ellenére a korinthusiak iránt érez.

De azért van ám itt mégis egy csavar... Merthogy **Pál legfőképp nem a gyülekezetért, hanem azért a kegyelemért ad hálát, amely a gyülekezetnek a Krisztus Jézusban adatott.** Mert, kedves testvéreim, bármilyen ajándék is van a mi saját életünkben, legyen az jó osztályzat, párkapcsolat, vagy a szeretet bármilyen formája, az nem a mi tehetségünk, szorgalmunk, vagy érdemünk miatt van, hanem olyan ingyenes kegyelem, amelyet Urunktól kaptunk. Ezért mondta Luther, hogy „Uram, én nem az ajándékaidat akarom. Én Téged, saját magadat akarlak.” Mert Luther nagyon jól tudta, hogy ha a Krisztus JézusBAN vagyunk, akkor elkezdenek dőlni az ajándékok az életünkbe – számolatlanul.

Most érkezünk el az első válaszhoz arra az igehirdetésre hívó kérdésre, hogy „Szegények vagyunk-e, vagy gazdagok?” Emberként: szegények vagyunk. Emlékezhettek rá három héttel ezelőtről: emberként olyanok vagyunk, mint a föld pora. Szemét és kosz. A KrisztusBAN élő emberként azonban gazdagok leszünk. Mérheterlenül gazdagok. Mert Jézus, aki Isten formájában nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem *(a Filippi himnuszát idézve)*: „megüresítette magát, szolgálai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és emberként élt, megalázta magát, és engedelmes volt mindhalálig, mégpedig: a kereszthalálig” (Fil 2,6-8); – ez a Jézus – *(a korinthusi levél folytatásában írottak szerint)* „gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok” (2Kor 8,9).

Itt szólal meg Berci: „*Értem. De van egy kérdésem. MIKOR élünk a KrisztusBAN? Akkor, amikor eljövünk ide a templomba? Aztán kilépve már nem?*” De jó, hogy itt vagy ma is, Berci. Van egy rossz hírem, meg egy jó hírem a számodra. A rossz hír: könnyen lehet, hogy hiába ülsz itt a templomban, akkor sem élsz benne a Krisztusban. A jó hír: könnyen lehet, hogy mindig benne élsz a Krisztusban, akár itt ülsz, akár otthon, akár a buszon. Látom az arcodon Berci, hogy most már teljesen össze vagy zavarodva. Mi tesz itt rendet? Hallgassuk tovább Pál apostolt a mai igénkben: „meggazdagodtatok mindenben ... **AMINT a Krisztusról való bizonyágtétel megerősödött bennetek**” (1Kor 1,5-6). Tudom, hogy mit akarsz kérdezni Berci: „*És ez miből látszik?*” A Korinthusiaknál abból is látszott, hogy a zsinagóga elöljárója, Kriszpusz megtért. Utána új elöljárót kellett választani. Szószthenész lett az. De kisvártatva Szószthenész is megtért (ApCsel 18,8.17). Ez a történet pontosan olyan, mint az Oxfordi Egyetemen 1960-ban alapított, vallásellenes Humanizmus Társaság története, ahol az alapítás után nem sokkal az elnök megtért. Rendkívüli közgyűlést kellett összehívni, hogy megválasszák az új elnököt. Igenám, de két hónap múlva az új elnök is megtért. Látom, Berci, hogy ezzel egy újabb kérdés ült ki az arcodra: „*És a megtérés miből látszik?*” **A szeretetből.** Pontosán abból a szeretetből, amelyről az oltár előtti ige szólt, és abból a szeretetből, amellyel Pál ezeket a dicsérő sorait írta a kutyaütőbbnél kutyaütőbb dolgokat elkövető korinthusi gyülekezetnek.

Hadd legyek itt nagyon személyes. **Ezért van az, hogy én minden vasárnap örömezenetet próbálok meg átadni nektek.** Nagyon jól tudom a különböző beszélgetésekből, hogy mi is sokszor lemegyünk állatba: részegeskedünk, bujálkodunk, nyereszkeskedünk, rágalmazunk vagy akár még az apánk feleségével is viszonyt folytatunk *(ez az utóbbi különösen a lányokra jellemző...)* de **ha bármi ilyen kiderül valamikor, én akkor is, azzal együtt is szeretlek benneteket. Azért szeretlek benneteket, mert látom az örömet hozó jövőt bennetek.** Akkor is, ha a jelen néha elszomorító. És minden egyes vasárnap ezt az örömet hozó jövőt akarom felerősíteni bennetek, mert HISZEK abban, hogyha ezt teszem, akkor ez a jövő egyre inkább jelenné válik. Nem azért, mert én ezt teszem, hanem abból a kegyelemből, amelyet a KrisztusBAN élve mi közösen megkapunk.

Ezért fontos Pál apostol következő mondata, amelyik Jézus Krisztus megjelenésének a várásáról szól (1Kor 1,7). Mert **a keresztény ember olyan, mint egy iránytű: mindig Jézus felé fordul. Azaz: a saját jövője felé. A Jézusban kapott örök élete felé.** Ezt a örök örömmel teli jövőt lássuk meg a másokban is! Ezt az örök örömmel teli jövőt vesszük magunkhoz az – úrvacsorában. **Ezért** mondom akkor, amikor átadom nektek Urunk testét és véré: hogy örök örömödre.

Itt érkeztünk el a második válaszhoz arra az igehirdetésre hívó kérdésre, hogy „Szegények vagyunk-e, vagy gazdagok?” Ha azt hisszük magunkról, hogy gazdagok vagyunk, akkor – szegények vagyunk. Miért? Mert igazak lesznek ránk a laodiceai gyülekezetnek írott sorok: „ mivel azt mondom: gazdag vagyok, meggazdagodtam, nincs szükségem semmire – te vagy a nyomorult, a szánalmas, a szegény, a vak és mezítelen”. „Térj meg!” (Jel 3,17.19). Kedves Testvéreim! A Teljesség ideje még hátra van. És vegyük észre azt, hogy ez nem egy elkeserítő üzenet. Ez egy örömuzenet. Mindig van feljebb. Mindig lehet jobb. Mindig lehet még inkább a KrisztusBAN élni. Mert a mi Urunk Teljessége és örömeinek a száma kimeríthetetlen. Ez a mi életünk legszebb, leggyönyörűbb része. Hogy egyre jobban elmerülhetünk a Jézus örömében.

Látom Berci arcán a kérdést: **HOGYAN merülhetünk el egyre jobban a Jézus örömében?** Hallgassuk még tovább Pál apostolt: Hűséges az Isten, aki elhívott a Jézussal való közösségre (1Kor 1,9). A „közösség” az eredeti görög szövegben koionia. Pontosan az a koionia, amely a gyülekezetből akkor alakul, amikor közösen veszi az úrvacsorát. A gyülekezet a megkegyelmezett bűnösök közössége. És ezt a kegyelmet a legteljesebben éppen az úrvacsorában kapjuk meg. Így és ezáltal merülhetünk el még jobban a Jézus örömében. Így legyen! Ámen.